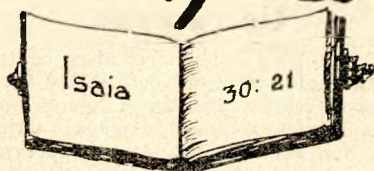

191946/4

Vocea din Wimă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CONȚINUTUL :

	Pag.
Umblarea prin Credință	3
Noi trebuie să fim îndreptați prin Credința	4
Darul nostru este primit?	7
Ea a făcut tot ce a putut	13
De ce faceți supărare acestei femei?	14
Saracii sunt totdeauna cu voi	15
Uns înainte de înmormântare	15
Din popor nimeni n'a fost în stare să-mă urmeze	15
Egoismul în contrast cu mărinimoșia	17
Pentru treizeci de arginți	18

*Vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum
în cer așa și pe pământ. Matei 6: 10.*

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA
UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

ANUL I.

MAIU

NO. 4.

O rugăminte.

Deoarece cu ajutorul Domnului am ajuns la numărul 4 al revistei și cum unii iubii frați încă nu și-au regulat abonamentul până acum, îi rugăm să ne răspundă printr-o Carte postală dacă voiesc să le trimitem mai departe revista sau nu. În caz că unii vor fi atât de săraci încât să nu-și poată plăti abonamentul, să nu se sfiască de a ne arăta aceasta, căci noi după puterile noastre slabe, vom a-i ajuta și pe aceștia, trimițându-le revista gratuit.

Un răspuns.

Am luat la cunoștință batjocura care ni se aduce de fr. N. M. în ep. sa publicată în L. B. No. 3, și mulțumim iubitelui frate de paharul ce ni-l toarnă, crezând că și acesta e un mijloc prin care se cere răbdarea și iubirea noastră. Nu-i vom măsura cu aceeași măsură, ci vom lăsa această judecată în mâna Tatălui din cer, care va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Noi, cei de lângă această lucrare, vom oricând a ne înfățișa înaintea aceluia sfânt scaun de judecată, pentru a se dovedi dacă suntem vinovați cu acuzele ce ni le aduce fr. N. M. sau nu. Amintim și aceia, că nu avem nici un interes de a rupe pe cineva de lângă aceia ce el crede că-i bun, dar pentru noi care am fost martori oculari a unor fapte, dintre cele descrise de ap. Pavel în I Cor. 5:11 și I Timotei 6:3—5, făptuite de către foștii noștri conducători, — nu le vom aproba până când respectivii nu vor dovedi căință, umilință și respect față de legile sfinte ale lui Dumnezeu. Că nu toți frații au putut vedea acestea până acum, credem că viitorul le va arăta.

O scuză.

În legătură cu mica nedumerire ivită între voi despre data ieșirii pop. lui Izrail din Egipt, precum și despre data de anul acesta a „Cinei Dlui”, vă rugăm să ne scuzați mica eroare cum că data ieșirii din Egipt (14 spre 15 Nisan) anul acesta ar cădea la 11 spre 12 Aprilie, ci la 12 spre 13 Aprilie, pe când data „Cinei” este și rămâne așa după cum s'a anunțat și în Circulară, adică cu o seară înainte de moartea Domnului pe cruce, sau în alte cuvinte putem zice la începutul zilei de 14 Nisan, ceia ce începe întotdeauna după ora 6 seara și în cursul căruia, la ora 9 din zi, adică ora 3 după amiază Domnul și-a dat sufletul, corespunzător cu tăierea mielului pascal.

A trece peste această regulă, cu o seară mai târziu, ar însemna să serbăm „Cina” nu în ziua 14, ci 15 Nisan pe când Domnul era deja în mormânt, fapt contrazis de Ap. Pavel în I Cor. 11:23.

Epistola interesantă. Trist, dar adevărat.

lubite frate... și cei asociați cu tine.

Pacea și harul Părintelui ceresc, prin Domnul Isus Christos fie cu voi toți, care îl iubiți din inimă curată și voiți a urma cuvântului său.

Află iubitelui frate că eu am primit revista „Vocea din Urmă”, de care mă bucur și totdeauna mulțumesc Părintelui ceresc că și-a păstrat o rămășiță care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și nici nu și-au atins buzele de el Rom. 11:4, căci mare lipsă de informații spirituale are astăzi poporul Domnului, căci care le dă orice fel de informații sunt mulți, dar cercetând scriptura vedem că nu sunt în armonie cu cuvintele vieții. Eu nu pot să mă unesc cu ele; citesc Watch Tower Englez (T. V.), dar sunt multe care nu numai cu scriptura, dar nici cu mintea sănătoasă, nu pot a se uni.

Toți aceia care nu cercetează Biblia le dau de bune, căci numai atât înțeleg, dar cel ce a gustat cele vechi nu se poate uni cu cele noi. Luca 5:39.

Conducerea „Societății” azi e prea mult în felul lumii și prin aceasta să observă, că sunt lumesti cu totul.

— — — — —
Timpurile sunt grele și pe aici și mulțime de lume e fără de ocupație.

Rămân al vostru frate în Domnul.

Pacea și spiritul Domnului fie cu voi toți. — Vă salut cu iubire și încheiu cu I Tes. 5: 22—24.

I. A. Punzar. — Cleveland (America).

Umblarea prin Credință.

Oricine ar voi să vină la Dumnezeu, trebuie să afle că mai înainte de aceea trebuie să aibă o anumită măsură de cunoștință. De exemplu păgânii nu pot veni la Dumnezeu, pentru că ei nu-L cunosc și nici nu știu aranjamentele sale cu privire la mântuirea lumii. Chiar un mare număr și dintre civilizații ce trăesc în America și Europa au foarte puțină cunoștință de planul și voia lui Dumnezeu, de oarece în decursul Vârștelor întunecate „Credința care s'a dat o singură dată sfinților” a devenit amestecată cu învățături și filosofii păgânești, și acestea au rezultat într'aceia ce Apocalipsul numește Babilon. Ap. 17:4—5. Prin urmare astăzi e o mare deosebire printre învățăturile religiilor, cari să pretind a fi creștine, și între învățăturile D-lui și a sfinților săi. Fapt. 3:19—25. Deci toate religiile la un loc ca o creștinătate întreagă, foarte puțini știu despre adevărurile principale cu privire la mântuirea și la Planul lui Dumnezeu care e desemnat pentru eliberarea fiilor lui Adam din robia păcatului și a morții. Rom. 8:19—21. I Cor. 15:20—26.

Venind la învățatura Bibliei cu privire la acest subiect, noi înțelegem că Dumnezeu a creat pe om o ființă măreață, puțin mai pe jos decât îngerii. Omul în măreția sa a avut împărtășire cu Dzeu. Dumnezeu s'a îngrijit de om ca un părinte, dându-i toate drepturile și privilegiile ca la un fiu al său (Luca 3:38). Dar când Adam deveni neascultător legilor lui Dumnezeu, el a pierdut drepturile sale de a mai fi fiu a lui Dzeu, și din pricina neascultării el a fost condamnat la

moarte, și din cauza legilor moștenitoare toți fiii lui Adam moștenesc acelaș blestem, care a scos pe Adam din relația cu Dumnezeu (Romani 5:12).

Mai mult, de două mii ani această sentință încă a continuat și tot neamul omenesc a fost fără de Dumnezeu și fără speranță în lume (Efeseni 2:11, 12). Intr'adevăr Dumnezeu a făcut puțină descoperire și a dat favoare la puțini oameni dela acel timp încoace și anume, lui Enoch, Noe și Abraam, dar cu toate acestea ei nu au putut deveni fii, ci numai servi, și apoi mai târziu fiii lui Israel au fost primiți în favoarea lui Dumnezeu ca o națiune aleasă. (Amos 3:2). Acestora li s'au făcut diferite promisiuni condiționale dacă vor ținea legea lui Dumnezeu, dar cu toate acestea lor li s'a dăruit numai ocazia de a se dovedi dacă ei pot să țină legea dar în urmă s'a văzut că nici unul nu a putut ținea Legea, fiind că Legea a fost măsura unui om perfect, iară ei au fost căzuți sub blăstăm prin neascultarea lui Adam. Pentru aceea ei nu au putut deveni în armonie cu Dumnezeu spre a primi binecuvântările Sale. De aceea ei au rămas tot sub acel blestem.

Acuma vedem că șase mii ani au trecut dela căderea lui Adam sub blestem, adică șase zile mari câte de o mie de ani, o săptămână de lucru a omului în care omul în sudcarea feței sale a muncit, iar acuma noi trăim în a șaptea zi de o mie de ani, în Sabatul pământului. Cele șase zile de muncă și sudoare a omului au trecut, și în această zi a Domnului toate familiile pământului vor fi binecuvân-

tate: În această zi Domnul va înlătura blestemul și va aduce binecuvântarea. Scriptura ne arată că Dumnezeu are un temei ori bază de a binecuvânta lumea, sau o va restatornici la starea la care a fost Adam la început în Eden (rai) (Fapte 3:21, 22) prin faptul că Christos a gustat moarte din mila lui Dumnezeu pentru fiecare om (Ebrei 2:9. 1 Ioan 2:2) și astfel la timpul convenit Dumnezeu va întrebuița meritul sacrificiului lui Christos în favoarea lumei întregi. Glorioasa solie cătră omenire este Evanghelia-Vestea de bucurie mare; că Dumnezeu voește ca să se împace cu omenirea, și că El a rânduit pe Isus Domnul nostru, prin care lumea să fie judecată și împăcată cu dânsul în deplină armonie (Fapte 17:31). La timpul convenit, Dumnezeu a declarat că El voește a face un legământ cu acei cari ar dori a urma în urmele Fiului Său în Vârsta Evangheliei. El a invitat pe acei cari pot exercita credință de a deveni fii lui Dumnezeu (Ioan 1:11, 12. 1 Ioan 3:1—3), dar nu fii după cum a fost Adam pe planul pământesc, ci pe planul spiritual, cari la înviere vor avea o schimbare la natura spirituală (divină). Această invitare s'a făcut în așa mod, ca ori și cine ar dori să se poată folosi de ea numai dacă are dorință. Luca 9:23.

La început când am auzit că Dumnezeu voește ca noi să devenim fii săi, noi am întrebat dacă sunt ceva condiții legate de acea invitare; și ni s'au spus că sunt unele, dar stricte. Domnul nostru Isus a zis că „Nimenia nu vine la Părintele, decât numai prin mine”, și că mila lui Dzeu și iubirea sunt ascunse în Christos. „Cel ce are pe Fiul, are viață”. Noi do-

rim a ne scăpa de pedeapsa morții, să fim liberi de păcat și moarte, și să ne întoarcem la favoarea lui Dumnezeu. Acei cari au auzit cuvintele Domnului și a celor 12 Apostoli, și au cetit epistolele lor, nu e întrebarea cum le-au primit, au observat că ele au temei și condiții, și anume că Dumnezeu voește a ne primi prin Christos dacă voim a fi a lui Christos și dacă voim a învăța dela el, pentru a fi învățăceii lui.

Un învățacel e unul care urmează, care copiază, care caută a face, după cum maeștrul său face. Astfel propunerea este înaintea noastră, că ori cine dorește a veni la Dumnezeu, trebuie să creadă că există, și că El răsplătește tuturor celor ce-l caută. Ebrei 11:6. Noi credem că Domnul nostru Isus s'a pus viața sa pentru noi, și dacă voim a devenii ucenicii lui, trebuie să urmăm lui, punându-ne și noi viața pentru frați. Noi învățăm că de voim a moșteni cu El, trebuie să și suferim cu El. (Romani 8:17). Domnul nostru însuși a zis: „Dacă voește cineva să-mi urmeze mie, să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să-mi urmeze”. (Matei 16:24). Deci las ca fiecare dintre noi să înțeleagă că ce înseamnă această lepedare de sine, prin care să aducă și roadele convenite, iară după aceea ca răsplată, va primi împărtașirea cu Christos în Împărăția sa viitoare.

Noi trebuie să fim îndreptăți prin Credință.

Cu cât căutăm mai mult după informațiuni, Biblia ne spune că cel dintâi pas de a ne îndreptăți, este să fim justificați, făcuți drepti cu Dumnezeu (Romani 5:1—2). De natură noi suntem păcătoși,

nu numai că noi am greșit în trecut, dar deasemenea suntem născuți în această stare și deci nu știm cum să facem un lucru în mod perfect. Deci, pentru a fi primiți de Dumnezeu, trebuie să devenim îndreptați, nu numai pentru păcatele din trecut și prezent, dar deasemenea și pentru viitor, încât Dumnezeu să fie voios a ne primi în relația sa și deci la această stare putem ajunge numai exercitând credință în sângele lui Christos. Mai departe Biblia ne arată că Planul lui Dumnezeu pentru lume în viitor, e ca fiecare persoană să fie îndreptătită prin ascultare față de legile și condițiile Dumnezezești, așa ei vor crește tot mai tari în minte, în moralitate, și în corp, până când la sfârșitul zilei lui Christos de o mie de ani de guvernare, ei vor ajunge gradual la perfecția omenească ca Adam la început, ființe vrednice de a fi aprobate de Dumnezeu și primite în viața eternă, făcuți drepecți în sensul cum Adam a fost la început.

Cu Biserica deacum totul e diferit. Dumnezeu nu îndreptătește actual pe membri Bisericii, ci numai îi recunoaște ca îndreptățiți „îndreptățiți prin credință”. Dacă cineva ar întreba: „Ce vrea să zică prin îndreptățire?” Noi răspundem că Biblia explică că acei cari devin Biserica lui Christos, Dumnezeu lucrează după cuprinsul minței lor: adecă, dacă ne predăm inima lui Dumnezeu, El de aici în colo ne recunoaște ca morți în corp, în alte cuvinte, noi nu avem parte de a fi restatorniciți cu lumea aici pe pământ, ci suntem deja consacrați la moarte. Domnul nostru Isus și-a consacrat viața să omēniască la moarte: și ori cine va

urma lui trebuie să facă deasemenea.

După ce noi ne-am învoit de a ne consacra viața noastră în moarte, Dumnezeu ne recunoaște deja ca morți dela ființa umană, dar vii în Spirit, concepuți ca Creaturi Noi (2 Corinteni 5:17), totuși nu vii ca ființe spirituale, ci numai concepuți ca Creaturi noi. Și de a încerca credincioșia noastră față de El, pentru a se vedea dacă noi stăm lângă principiul dreptății, El permite ca peste Creatura Nouă (voința nouă) care se află încă în corpul cel vechiu, să vină anumite experiențe, pentru a se vedea în ce direcție apucă, sau de a ne descoperi dacă noi în realitate dorim a ținea legământul în care am intrat și legat cu El, și dacă avem plăcere și dorință de a face voia lui în orice împrejurare. Dacă încercarea ne dovedește că noi am făcut un legământ numai cu buzele, în loc de o consacrare din inimă, atunci legământul nostru nu înseamnă nimic, pentru că Dumnezeu nu caută pe acei cari i se închină numai într'un mod formal, ci pe acei cari i se închină în Spirit și adevăr, (Ioan 4:24) și în ori și ce timp și împrejurare.

Încercându-ne Dumnezeu pe noi El ne judecă pe noi după îndemnul inimii noastre și după putință. Dacă noi um făcut ceva din întâmplare la care s'ar cere căință și rugare de ertare, El va aștepta ca noi să dovedim aceasta, că îndemnul nostru din inimă a fost drept; și mergând la perscana care pretinde că ar fi vătămată din partea noastră să-i facem rugămintea de iertare, cuvenită. Ori cine e în stare a-și păzi limba, acela e în stare de a-și governa tot corpul, pentru că limba e un mic membru, dar neînfrănată, cu care

binecuvântăm pe Dumnezeu și tot cu ea se poate să blestemăm pe oameni. (Iacob 3:1—12).

Însă Scripturile ne dau cugetul cel mai potrivit — „Nu vorbiți rău de nimenea”. (Tit 3:2, I Pet. 3:9). Câți creștini nu sunt, care stârnesc sfadă și ciartă cu limba-lor neconțenit! Impotrivitorul, conducând pe mulți în acest mod și chiar după ce au eșit dela întunecarea minunată a luminii. Aceasta să dătoarește faptului că ei nu observă că fac un serviciu lui Satan, și nu iau seama că ei sunt stârntori de ciartă, ură, răutate și gelozie și sunt sămănători a rădăcinilor de amarăciune prin care mulți se mânjesc și se întorc în calea răătăcirii. (Efes. 4:22—32).

Prin toate experiențele vieții noi ne dovedim ascultarea noastră față de Dzeu și voința Sa. Toate acestea sunt pentru că noi am fost îndreptățiți prin credință. Până când noi nu am fost îndreptățiți prin credință noi nu am avut afacere cu Dumnezeu. Unul care nu e îndreptătit prin credință cu Dumnezeu, poate să facă un lucru cât de bun, dar cu toate acestea el nu capătă recunoașterea ca Creatură nouă. Singura cale de a dobândi o așa recunoaștere, e ca mai întâi de toate, de a deveni o Creatură Nouă luând pașii cuveniți. Noi nu suntem încă actual îndreptățiți, ci numai îndreptățiți prin credință, numai recunoscuți ca atari.

Prin credință noi primim chemarea cerească de a deveni urmașii lui Christos. Prin credință noi prezentăm corpurile noastre, un sacrificiu viu și primit lui Dumnezeu (Romani 12:1, 2), recunoscând că aceste corpuri nu sunt actual îndreptățite, dar că Dumnezeu vorește ca prin meritul morții lui I-

sus și a sacrificiului său, să ne primească. Prin credință noi pășim de a împlini legământul nostru de sacrificii și a ne depune viața noastră în serviciul lui Dumnezeu și a fraților; prin credință noi trăim în lume, deși acum nu suntem parte din lume; prin credință noi trăim o viață de înviere; fiind că suntem socotiți morți din corp, — dar vii ca Creaturi Noi. Pe când noi încă trăim în corpul nostru, suntem socotiți ca ridicați cu Christos de-a umbla în înnoirea vieții (Efes. 4:3, Rom. 6:4). Deci dacă vom sfârși cursul nostru cu credincioșie până la capăt, ni se va da parte la învierea dintâi, și la moștenire cu Domnul în împărăția sa (Filip 3:20:21).

Toate acestea sunt prin credință. Totul este din credință în timpul credinței adică a Vârstei Evangheliei. Dar după ce va începe împărăția Domnului nu se va mai cere dela nimeni credință, deoarece atunci fiecare va umbla prin vedere. (Jeremia 31:34). Care în prezent nu pot umbla prin credință, acei nu pot fi din această clasă; pentru că acum Dumnezeu caută o clasă care să umble prin credință și nu prin vedere. Acestei clase El i-a dat mari și scumpe promisiuni și puternice adevăruri despre marea sa iubire; și pe când toate acestea sunt prin credință, aceștia pot zice dimpreună cu Psalmistul David, Domnul este ajutorul meu, nimic nu-mi va lipsi.

Ca copii a lui Dumnezeu și Biserică a sa, avem o deosebită pricină de a avea credință în El și conducerea lui în toate afacerile noastre, după cum Apostolul zice, „Toate să lucreze spre binele celor ce se încred într’ănsul, celor ce sunt chemați după a Sa găsimire cu cale (Romani 8:28).

Ori cine și-ar însuși aceste promisiuni, trebuie să devină în relație personală cu Dumnezeu, în Legământul deosebit a Vârstei Evanghelii (Psalmul 50:5). Isus Christos și membrele corpului său au intrat în acest Legământ de relație cu Părintele Ceresc. El a devenit ajutorul lor, îngrijitorul lor, dar decând corpul nostru l'am depus pe altarul de sacrificiu, nu e de așteptat ca Dumnezeu să fie ajutorul *corpului nostru*. În unele cazuri poate fi ca potrivit ca corpul nostru să fie scăpat, dar el de regulă e depus ca o jertfă de a fi jertfit, și deci după cum o jertfă nu se putea lua înapoi dela altar, tot așa e și cu corpul nostru pe acest pământ, el trebuie a se mistui de flacăra experiențelor.

Dar în ce fel este Dumnezeu ajutorul nostru? Răspunsul e că Creatura Nouă este reprezentată aici, care zice „Domnul este ajutorul meu”. Toate vor lucra spre bine pentru Creatura nouă și pentru beneficiul în lucrul Domnului, la care noi am fost chemați a ne împărtăși prin Isus Christos. În alte cuvinte, *interesele noastre spirituale vor fi îndeplinite și îngrijite*, și deci în acest fel Dumnezeu fiind

ajutorul nostru, noi nu trebuie să ne temem de ceea ce omul ar putea să ne facă și de aceea noi putem fi îndestulați și mângăiați, știind că toate interesele noastre sunt în mâna lui Dumnezeu. Mila lui e îndestulă pentru noi, după promisiunile sale. El nu va permite ca noi să fim încercați mai mult decât noi putem suferi, ci din fiecare ispită ne mântuie. Poporul Domnului nu trebuie să se teme, pentru că frica e un laț. (Proverb 29:25). Creatura Nouă trebuie să fie liberă de ori ce frică și trebuie să cântărească bine ori ce faptă, ca așa aceia ce face, să fie făcut în spiritul minții sănătoase. Astfel lucrând nu trebuie a avea frică de ceea ce omul ne-ar putea face. Ci din contră trebuie a ne repausa în mânele Domnului; pentru că El nu va permite nimic ca să ni se întâmple, dacă El nu vede că e spre binele nostru. El nu permite poporului Său nici o ispită care să fie peste puterile lor de a o suferi. De aceea noi trebuie să ne încredem cu toată inima în Domnul, și astfel noi vom primi o mare binecuvântare în mintea și inima noastră.

P. Truth. Ian. 1930.

Darul nostru este primit?

...Deci de-ți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva contra ta, lasă acolo darul tău, înaintea altarului și du-te mai întâi de te împacă cu fratele tău, și atunci vino și adă darul tău. (Matei 5:23-24.)

Textul de mai sus e una din învățăturile Domnului. Ea are multă însemnătate pentru noi care trăim în zilele din urmă. De respectarea sau nerespectarea ei depinde primirea sau respingerea rugăciunilor noastre de înaintea Domnului.

Fiind deci una din poruncele sale pe care punând-o în legătură cu aceia „că sunteți ucenici ai mei dacă veți face toate câte eu vă poruncesc”, ușor putem vedea fiecare cât de mult suntem înaintați în ucenicie.

În Mana din 13 Mai unde se dă o explicație a textului din I Samuel 15:22 citim: „Mulți sunt „lucrători” în cauza Domnului și minunate sunt lucrurile în numele lui, în deosebite dominațiuni a Creștinătății și multe sunt sacrificiile lor de timp și bani, dar până când ei nu sunt ascultători Cuvântului său și cu supunere și atenție la ordinele sale, vor lipsi să câștige binecuvântarea gloriei Domnului de împreună moștenitori cu el pe tron. Ei vor pierde tronul chiar ca Saul. Mulți sunt creștini care ar face orice pentru Domnul și numele său, afară de aceea, de a nu umbla în calea strimătă, a se tăgădui pe sine, a da ascultare la vocea Domnului și a lua seama la căile sale... Timpul vine, când sacrificiile pompoase și mari făcute de mulți creștini, — dar care au refuzat de a fi atenți la vocea Domnului — vor dovedi respingerea și alungarea lor din favoarea împărăției”. (Matei 7:21-23).

În momentul când Domnul a vorbit cuvintele din textul nostru se găsea în fața unora din poporul lui Izrail, cărora voia să le arate, adevăratul înțeles în legătură cu această poruncă, dată de Dumnezeu prin Moisi. Știm cu toții că în mod tipic (ca o umbră) Dumnezeu a dat poporului Izrail anumite legi, prin cari ei, atunci când păcătuiau, să poată afla numai decât o împăcare cu Dumnezeu și anume aceste legi se rezumau în două lucruri importante: „Darul și altarul”. Le vom examina cu atenție aceste cerințe D-zești, pentru ca apoi printr’ansele să putem vedea mai bine însemnătatea cuvintelor Domnului din textul nostru.

Poporul Izrail a intrat în legă-

mânt cu Dumnezeu. Acest legământ le puna anumite condițiuni, prin care ei puteau căpăta prin ascultarea acestor legi, viață veșnică pe acest pământ, sau blestemul și moartea dacă nu ascultau. Deși ei s’au obligat de a respecta aceste legi sfinte, atunci când au zis: „Toate vom face câte zice Dumnezeu”, (II Moisi 19:8) totuși Dumnezeu știind că ei sunt oameni nedesăvârșiți, neputând a se compara cu legile sale desăvârșite, le-a instituit un mijloc de împăcare cu legile dreptății sale, atunci când ei ar păcătui, după cum citim: „De va păcătui care-va prin neștiință, împotriva ori căruia din poruncile lui Dumnezeu, făcând ceia ce nu se cade a face, anume dintr’acestea: Dacă preotul cel uns va fi păcătuț, trăgând pe popor în păcat, el pentru păcatul său ce-l va fi făcut, să aducă lui Dumnezeu drept sacrificiu pentru păcat, un vițel fără de cusur...”

Și dacă toată comunitatea lui Izrail va fi păcătuț prin neștiință, și fapta a fost neștiută de comunitate și ei vor fi făcut vreuna din cele oprite de Dumnezeu, ce nu se cădea a le face și s’a făcut vinovată, după ce păcatul ce l’a făcut i se va face cunoscut, atunci comunitatea să aducă un vițel drept sacrificiu pentru păcat... Când va păcătui unul dintre mai mari și va face vreuna din cele oprite de Dumnezeu, ce nu se cade a face, din nebagare de seamă se face vinovată, după ce păcatul, prin care el a păcătuț i se va face cunoscut, atunci el să aducă darul său, un țap fără cusur.....

Și dacă care-va din poporul de rând, va păcătui prin neștiință, făcând vreuna din cele oprite de Dumnezeu, adică din cele ce nu se

cade a le face și se va face vinovat, după ce păcatul ce l-a făcut i se va face cunoscut, să aducă dar o iadă fără cusur, pentru păcatul ce l-a făcut... (Moisi 4:2, 13, 22, 27).

Din aceste legi reese aceia, că unui Evreu nu-i era îngăduit să neglijeze călcarea unei porunci a lui Dumnezeu, ci fără întârziere trebuia să-și repare aceasta greșală, prin ducând la altar, o ființă vie drept sacrificiu. E de notat importanța și misiunea ce o avea preoțimea lui Izrail în legătură cu primirea jertfelor din mâna celor păcătoși, deoarece pe lângă faptul că trebuia să jertfească animalul pentru ca cu sângele său să facă ispășirea pentru păcate, dar ei mai trebuia să explice celui păcătos greutatea păcatului său, față de legea sfântă a lui Dumnezeu, pe care el s'a obligat a o ținea, precum și aceia, că cât de bun este Dumnezeu care în loc de a-i trimite asupra sa blestemul sau moartea pentru călcarea legii sale sfinte, a rânduit luarea vieții unui animal, în loc de a păcătosului.

— Se poate observa însă, că atât preoțimea lui Izrail cât și poporul, nu mult timp au avut teamă sau respect față de aceste legi, deoarece Dumnezeu a văzut de lipsă de a le trimite profeti la ei, care să le tragă atenția la depărtarea lor de lege. Osia 4:1—6. Malachi 1:10, 2:7.

Cam în aceasta stare se găsea poporul lui Izrail, față de legile lui Dumnezeu în timpul când Domnul a venit în mijlocul lor, și deci prin cuvintele sale, El pare a le spune cam astfel: Popor a lui Izrail; Voi vă aduceți aminte de legământul ce la încheiați părinții voștri cu Tatăl meu atunci, când și-au luat obligația de a-i respecta legile sa-

le, date prin servul său Moisi. Ei bine, voi în loc de a respecta aceste legi sfinte, de ascultarea căroră atârnă fericirea voastră, ați nesocotit într'atâta spiritul acestor legi, încât numai o formă exterioară a mai rămas din ele când aduceți jertfe la altar, pe când voi în realitate sunteți plini de răutate, inimile voastre scrașnesc una contra alteia, fiecare vorbiți „pace” cu aproapele vostru, adică în aparență vă ertați unii altora, pe când în inima voastră puneți pândă unii altora (Ierimia 9:8). O popor a lui Izrail, acestea nu trebuie să fie așa. Acesta nu e ordinul Tatălui meu pe care voi pretindeți că-l iubiți, ca voi numai în aparență să dați ascultare acestor legi, pe când în inima voastră să locuiască cea mai mare neagră mânie unii contra altuia... de aceia Eu vă zic vouă, când aduceți jertfa la altar pentru păcatul vostru, gândiți-vă că jertfa aceia vă reprezintă pe voi și după cum o jertfă cu cusur era respinsă de Tatăl meu, tot așa vă zic și Eu că jertfele voastre ori cât ar fi de bune, ele nu sunt primite de Tatăl meu până când voi nu vă împăcați și vă ertați din inimă cu cel ce i-ați greșit și numai după aceia să aveți îndrăsneala de a vă apropia de altar pentru a ispăși păcatul vostru.

Nu știm ce efect vor fi avut cuvintele Domnului asupra acelor ce-l ascultau, dar știm aceia, că cei mai mulți dintre Ebrei și în deosebi conducătorii lor, nu prea le-a convenit această muștrare, care în primul rând îi lovea pe ei, pentru că e un fapt prea bine cunoscut, că abaterea poporului Izrail dela lege, s'a făcut în urma abaterii, mai marilor (vezi Ierimia 23:15). Afară de aceasta, dacă po-

porul ar fi încetat de a păcătui, desigur că și jertfele pentru păcat ar fi încetat, ceia ce pentru preoți ar fi fost o pagubă, când se știe că ei trăiau din acestea și de aceia profetul îi muștră și le zice că „ei se hrănesc din păcatele poporului și le doresc fărădelegea”. (Osia 4:8).

Nu este în cercetarea noastră aci de a căuta simbolul corespunzător la aceste fapte, ci punctul principal ce-l urmărim e acela, dacă învățătura Domnului din textul nostru, are vre-o însemnătate pentru noi după cum a avut pentru Izrail? Cu toții trebuie să răspundem că da; de aceia e bine să cumparam cu multă atenție subiectul acesta, pentru a scoate dintr’ânsul adevărata lui însemnătate.

Deja am învățat noi că după ce poporul lui Izrail a fost respins din favoarea divină, (Matei 21:43) Dumnezeu a intrat în legătură cu păgânii, adică a întins chemarea sa și peste dânșii, pentru ca dintre aceștia să-și adune pe adevărații lucrători în viaa sa. (Fapt 15:14). Din neamul acesta ne tragem și noi. După cum Părintele cereșc a știut ca Izrail va fi nepuțincios de a-i ține legile sale, de aceia le-a rânduit un mijloc prin care ei să-și ispășească păcatele lor zilnice, tot așa și cu cei ce au înțeles chemarea sa dintre păgâni, le-a rânduit un mijloc prin care ei să se curățească zilnic de slăbiciunile lor. Ap. Ioan zice: Copilașilor această vă scriu ca să nu păcătuți, iar dacă păcătuiește cineva avem mijlocitor la Tatăl pe Isus Christos cel drept. El este jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru a lumii întregi. (I Ioan 2:1—2), iar Ap. Pavel zice: Avem un altar, dela care n’au drept să

se împărtășească cei ce slujesc cor-tului... pentru aceia și Isus ca să sfîntească pe popor cu sângele său, a suferit afară de poartă... printr’ânsul dar să aducem sacrificiul de laudă pururea lui Dumnezeu, adică fructul buzelor care mărturisesc numele lui. In Mana din 13 Ianuarie unde fr. Rusei ne explică versul din I Ioan 2:1—2, citim: „Dacă noi aflăm că prin lipsă de credință, ori slăbiciunile cărnii că un pas rău a fost luat, contrar voiei Domnului și intereselor noastre spirituale, nici un moment nu este a fi pierdut în retragerea pașilor, chemarea și strigarea noastră către Domnul. Noi avem altar consacrat cu sângele prețios a lui Christos, mult mai superior în ori ce mod de altarul consacrat de Abraam, cu sângele tipic al animalelor, și Ap. ne îndeamnă: „Deci să ne apropiem cu încredere (curajoși, plini de credință) de tronul darului, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timpul cuvenit”. Ebei 4:16. Acei care neglijează să meargă la tronul harului pentru a-și mărturisi orice greșală, și la sfârșitul fiecărei zi să se îndrepte cu Părintele prin meritul lui Isus, se vor afla pe ei înșiși, în scurt cu totul pătați și nevrednici pentru Impărăție”.

Vedem dar că și pentru noi este un „altar”, la care trebuie să mergem în fiecare zi, prezentând inimile noastre (Prov. 23:26) ca și o jertfă vie, arătându-i Părintelui cereșc lipsurile și scădințele noastre și rugându-l să ni-le spele prin meritele fiului său, mijlocitorul nostru. (Ebei 9:14).

Ei bine, cele arătate până aci sunt numai legile lui Dumnezeu privitoare la noi, prin mijlocirea cărora putem a ne spăla de greșalele noastre zilnice, dar întreba-

rea cea mai importantă este aceea, că suntem noi în armonie cu porunca Domnului de mai sus atunci când venim la acest altar, pe care să punem jertfa noastră (I Petru 5:7), sau suntem și noi ca și Izraeliții de odinioară, care numai forma pe dinafară a legii o îndeplineau, iar la cea dinăuntru nici nu se gândea”. (Matei 23:25).

Să ne aplicăm nouă mai întâi această mustrare a Domnului, pentru ca să ne putem îngenunchia inimile noastre înaintea unei cercetări amănunțite, I Cor. 11:31—32 și să vedem dacă nu cumva și noi ne prezentăm zilnic la acest altar, cerând ertare și milă pentru slăbiciunile noastre, în timp ce inima noastră este înbufnată de mânie pe fratele sau aproapele nostru? Credem, că timpul potrivit pentru o asemenea răfuire, e chiar acum!!! În Mana din 31 Martie citim: Noi așa putem să luptăm lupta bună a credinței, dacă punem la o parte și cu totul desrădăcinând din inimile și dispozițiile noastre, orice mânie, pizma, ură, aprindere, ceartă, amărăciune, chiar și intenția lor — ca fiind toate lucruri de ale cărnii și a diavolului iar în Mana din 6 Octombrie unde se explică versurile din Luca 9:55—56 citim: „Regula pe care Domnul o întocmește (între a-i săi) e aceea, că noi trebuie a aștepta dela el milă, numai în măsura cum noi exercităm această dispoziție către alții. Dispoziția aflătoare de vină, ce e gata să acuze și să condamne pe toți, indică (arată) o condiție rea a inimii — una de care toți fiii Părintelui Milei, trebuie să fie pe pază contra ei. Milă, îndurare și iubire sunt elementele de caracter ce el dorește să le vadă în Izraeliții spirituali, și fără de care nu mult

timp putem continua, a fi fiii săi”.

Trebue notat că asemenea legi sau reguli de conducere nu le-au fost explicate așa de clar lui Izrail ba putem deduce aceea că ei, sub cunoștința că au drept să „urască pe inamicul său” avem un fel de scuză, când purtau mânie unul contra altuia, socotind de „inamic” pe cel ce nu se unea în toate cu ideile și faptele lor, după cum se poate observa în cazul cu Domnul, și de aceea Domnul ca să le limpezească bine acest lucru le spune: „Că cu măsura cu care cineva e dispus să măsure altuia, (indiferent cine ar fi acesta păgân sau Ebreu) cu aceea i se va măsura și lui”, și pentru ca acest principiu, care forma baza învățăturilor sale să se întipărească în mintea Apostolilor săi el i-a învățat să-l amintească în fiecare zi în cuvintele: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum noi iertăm celor ce ne-a greșit nouă”.

Fr. Rusel, cugetându-se serios asupra acestei chestiuni, iată în ce cuvinte ne dă el această explicație: „Toți nu știu aceasta, însă este adevăr, că calitatea cea mai măreață ce omul o poate exercita și una care aduce suma mai mare de binecuvântare, este exercitarea (deprinderea) calității milei, compătimirii și bunăvoinței. Domnul așează mare importanță și însemnătate asupra acestei calități a milei, declarând că orice alta ar fi ajungerea noastră în cunoștință ori har, de nouă ne lipsește această calitate, noi nu putem fi niciodată plăcuți lui — pentru că dacă noi nu avem milă cu alții, nici Părintele ceresc nu va avea milă cu noi. Și pentru ca Domnul să ne asigure că aceasta milă nu trebuie să fie numai o formă pe dinafară de iertare și bunăvoință, ne spune:

„Dacă nu veți fi iertat din inimile voastre fiecare fratelui său. Numai miloșii vor dobândi milă, și de noi nu avem milă la mâinele Domnului toate sunt perdute: deoarece după natură și noi suntem fii ai mâniei ca și ceilalți”. (Vezi Marea din 14 Dec.).

Dar cineva ar pune întrebarea, bine, dar dacă fratele sau aproapele nostru profitând de bunătațea noastră ne va supăra mereu, oare nu este cu drept ca de la un timp să luăm unele măsuri mai aspre contra lui, chiar dacă Domnul nu a prevăzut aceasta în cuvântul său? Nu, răspundem noi, pentru că dacă suntem convinși că în prezent suntem în școala lui Christos în care el ne probează răbdarea și supunerea noastră (Rom. 5:3—5. Iac. 1:2—4, 12) față de legile sale, atunci totdeauna în asemenea cazuri trebuie să avem în vedere aceia, că Domnul într'un fel sau altul ne dă ocaziunea, de a ne dovedi iubirea față de vrășmașul nostru, și că el nu va permite asemenea probe să fie peste puterile noastre de a le suporta și de aceia odată cu proba ne pune și scăparea ca să putem ieși dintr'ansa. I Cor. 10:13. In T. V. din 1921, No. 1, la pag. 11, paragr. 3 citim: „Poate vreun frate ne pare aspru ori negentil în modul său de vorbire, necumpătat ori crud în umblările sale; poate că el să nu ne apeleze nouă. Credința și aici ne spune că avem poate să învățăm vre-o lecțiune din aceasta. Poate că aceasta să fie modul Domnului de a ne face atenți la ne iubirea ce se află în noi. Dar ce să spunem despre fratele acela? Lăsa-l în pace pe el!! Domnul îl va trata în modul și la timpul său. Acel frate nu are trebuință de aceeași lecțiune exact de care noi a-

vem; ori poate le va primi pe ale sale mai târziu pe altă cale; ori poate le-a avut în trecut și acum poartă rănile câmpului de luptă, în care (poate) noi am fi fost sfârșiți cu totul.

E adevărat că nu putem lăuda pe cineva pentru slăbiciunile sale, dar îl putem admira în ciuda imperfecțiunilor sale, pentru alte calități bune pe care fără îndoială fiecare le are. Credința astfel, crezând că Dumnezeu va aranja cu alții în modul convenit și just *fără ca noi să încercăm să executăm pedepse și având încredere în el* că (în toate aceste exprețe) ne învață lecții după cuviință, *ne dă liniște chiar și în împrejurările cele mai supărătoare...*

... *Nu e probă ori dovadă de iubire când lăudăm pe cutare persoană, ori izbânzile sale. Așteaptă până când aproape fiecare mișcare ori faptă o să ți să pară suțită, ori chiar greșită și atunci bagă de seamă să vezi câtă iubire ți-a mai rămas (într'ânsul),...*

În afară de cele de mai sus, pentru a înlătura din inima fraților orice urmă de dispoziție contrară spiritului Domnului, fr. Rusel ne mai dă următoarea învățătură: Nici odată nu ne este permis să întrebuițăm cuvinte sau metode rele. A face așa, e a ne uni temporal cu dușmanul și a admite că uneltele și metodele lui, sunt la unele timpuri mai bune ca ale căpitanului, căruia noi aparținem. A răspunde mânie pentru mânie, vorbire de rău pentru vorbire de rău, cuvinte aspre pentru cuvinte aspre, defăimare pentru defăimare, persecuție pentru persecuție, lovire cu lovire, sau orice de acest fel și caracter, ar fi a încerca a birui răul cu răul. Aceste, care natural sunt fructele naturii noastre

decăzute, sunt ceia ce noi avem ordine a ne feri de ele, ca să cultivăm mai mult dispozițiile naturii noi. (Mana din 25 Mai).

Ce frumoase învățături iubiți frați și iubite surori și cât de potrivit ne sunt venite la timpul acesta, când spiritelor rele le e permis de a ataca pe toți cei neve-

ghetori!! Să le luăm la inimă și să ne silim a le practica după puterile noastre mai bune ca așa jertfa sau rugăciunile noastre să nu fie respinse dela tronul de har, iar noi să ne dovedim în orice împrejurare a fi fiii a Părintelui nostru cel milostiv. Matei 5:45.

„Ea a făcut tot ce a putut”.

... De ce supărați această femeie? că bun lucru a făcut cu mine... Ori și unde se va predica aceasta evanghelie, ... se va spune și ce a făcut aceasta spre amintirea ei. (Matei 26: 6-13.)

Această întâmplare ne arată sfârșitul unei zi de Sâmbătă evrească, care a precedat moartea Domnului. În conformitate cu obiceiurile de atunci, Domnul împreună cu ucenicii săi au fost invitați să vină din Ierichon spre a serba paștele la Ierusalim, despre care Domnul a spus: „cu multă dorință am vrut să mănânc miezul de paște cu voi...” (Luca 22: 15). Cu toate că Domnul a spus mai de multe ori că el va merge la Ierusalim spre a muri pe cruce, totuși ei nu au fost în stare să înțeleagă și să creadă aceasta, din cauză că Domnul le vorbise în cele mai multe cazuri în parabole și într’un limbaj simbolic, zicând între altele că El este „pâinea cerească” și ei trebuie să mănânce trupul său și să bea sângele său. Ioan 6:56. Astfel și cu această ocazie ei s’au gândit mai mult la o crucificare simbolică, decât la trista realitate. Domnul a fost silit să dojenească chiar și pe Petru pentru necredința manifestată în aceasta privință. (Vezi Matei 16:22—23).

Întâmplarea descrisă în textul nostru, a avut loc în casa unui om

numit Simion leprosul. Simion era un nume foarte răspândit în acele vremuri la popoarele orientale, iar Simion din întâmplarea noastră, era supranumit cu porecla „leprosul” și cu drept i-s’a dat aceasta poreclă, pentru că de fapt a fost leprosus, din care boală Domnul l’a vindecat. Astfel își găsește explicația marea și intima prietenie dintre Domnul și familia lui Simion a cărui membru a fost și Lazăr. Ioan 12:2. Obiectul articolului nostru formează însă mai mult fapta Mariei, care în timp ce Domnul se repausase de oboseala drumului, a rupt sigiliul vasului de alabastru umplut cu mireasma parfumată numit „Nard”, turnând conținutul dulce și bine mirositor asupra Domnului, ungându-l peste tot. Evangheliștii anintesc că acest nard era foarte scump, având o valoare de peste trei sute de dinari — aproximativ 3000 Lei aur, în banii noștri. Astfel de ungeri se făceau rar de tot și numai regii și printii au fost unși cu astfel de miresmela urcarea lor pe tron. De aceea discipolii, în frunte cu Iuda, au și protestat contra acestei „risipe”.

Ioan spune că Iuda era un pun-gaş și de fapt în calitatea sa de casier al ucenicilor, adeseori abuzase de încrederea lor, astfel cuvintele lui — „că era mai bine să se vândă acest nard folosind prețul pentru ajutorul săracilor” — nu erau sincere, ci acoperiau mai mult sgârcenia și egoismul lui. Ioan 12:6. Inșă trebuie să recunoaștem pe de altă parte, că restul apostolilor recrutându-se dintre oamenii cei mai săraci și lipsiți a acelui timp și nefiind obișnuiți cu nici un lux, aprobaseră și ei protestul contra risipei de 300 dinari pentru mireasmă parfumată, — reprezentând marea majoritate a fraților care ar socoti drept risipă o cheltuială de 300 Dinari pentru niște miresme parfumate. De aceea să ascultăm opinia Domnului nostru, fiindcă părerile noastre pot fi influențate de sărăcia noastră și a mediului în care trăim, precum și de sgârcenia sau de egoismul nostru.

De ce faceți supărare acestei femei?

Domnul recunoscuse numai decât spiritul de critică a discipolilor săi, de aceea luase apărarea Mariei spunând: „De ce faceți supărare acestei femei? Ea făcu bine cu mine”. Inventivitatea feminină determină pe Maria să facă la timpul potrivit lucrul acesta care era și necesar tocmai atunci. Ea recunoscuse binele și minunile făcute de Domnul (cu dânsa și întreaga familie) pentru care nu îi putea recompensa și să-i mulțumească în deajuns nici odată. Și știa foarte bine că ungera Domnului cu mireasmă dulce a nardului este numai o expresie neînsemnată a recunoștinței și adorația inimei sale pentru Domnul. Doar Domnul

a fost obiectul vrednic de rugăciune și adorație a inimei sale. Ea nu a fost o luptătoare pentru căștigarea drepturilor feminine..., nu s'a simțit jignită pentrucă Domnul n'a chemat-o nici pe dânsa și nici pe vre-o altă femeie în rândurile apostolilor ca și prin dânsa să fie vestite faptele glorioase și minunile Domnului. Este evident că dacă s'ar fi întâmplat cazul, ar fi intrat și dânsa împreună cu Marta în rândurile apostolilor spre a predica vestea de bucurie. Deși a fost lipsită de ocaziile mărețe de a predica evanghelia în mod public, totuși Domnul a spus: „Ea făcu ce putu” (Marcu 14:8). Ea făcuse un lucru ce cauza bucurie Domnului, arătând cele mai fine și nobile însușiri feminine: iubire, devotament, credință și loialitate, vorbind mai mult cu fapta sa decât alții prin discursuri strălucitoare. Iar mireasmă dulce și parfumată a faptei sale plină de iubire și adorație, a curs în tot timpul, dela începutul vârstei evanghelice și până în zilele noastre peste Biserica lui Christos, umplând mai întâi capul și trupul apoi picioarele, cu nardul dulce și bine mirositor a compătimirei, dragostei și respect pentru Domnul și Casa Credinței. Aceasta este în deplină armonie cu cuvintele profetice ale Domnului: „Adevăr zic vouă, ori unde în această lume se va vesti evanghelia ce făcu aceasta cu mine, se va vesti spre amintirea sa”. (Matei 26:13).

Ce amintire minunată despre Maria! Ce vrednic de admirat este adevăratul feminism și loialitatea sa! O admirăm foarte mult pentru servitudinea plină de iubire și devotament călduros ce dovedise tocmai în acel timp, când cei doisprezece ucenici se dovedeau

foarte materialişti și prea reci! Maria umplu acest gol prin fapta sa, rezultatul unei expresii călduroase de recunoștință și iubire. Este indiscutabil că femeia a umplut astfel de goluri în tot timpul evangheliei până în zilele noastre.

„Săracii sunt totdeauna cu voi”.

Este foarte nelogic a crede că, timpul, capacitățile sau banii folosiți în serviciul Domnului și în deosebi pentru cultivarea comunității cu Domnul și cu frații, n’ur fi necesar și că prin aceasta săracii ar suferi vre-o pagubă. Dimpotrivă, cu cât servim mai devotat pe Domnul și cauza sa, cu atât vom deveni mai mariniimoși față de săraci.

Nimenia nu poate iubi pe Domnul fără a ajutama și simpatiza pe săraci. Înțeleptul Solomon spune: „Sunt unii cari dăruiesc foarte mult și se îmbogățesc cu atât mai mult, iar alții se abțin dela dărnicie și cu atât mai mult vor suferi lipsa” (atât în cele spirituale cât și în cele trupești). Proverbe 11: 24: Urmașii Domnului trebuie să fie economisitori, dar să se păzească de sgârcenie, egoism și de dorul după bani. „Să-și arunce pâinea în apă” Ecl. 11:1, făcând binele și consacrand toate lucrurile lor Domnului. Să-și folosească liber bogățiile încredințate lor — atât banii, timpul, cât și capacitățile lor — după ocaziile ce se ivesc, și în conformitate cu felul cum își vor întrebuința aceste daruri, vor fi răsplătiți.

Fapta plină de iubire a Mariei, precum și cuvintele de recunoștință și de aprobare a Domnului au fost și sunt spre folosul Bisericii în tot decursul vârstei evanghelice. Cândva s’a făcut obiecție că aranjarea conferințelor și adunări-

lor frățești este prea costisitor și unii au argumentat că acești bani s’ar putea întrebuința pentru scopuri mai folositoare. Experiența însă ne-a învățat că, jertfele mici făcute în astfel de scopuri au fost urmate de mari binecuvântări, căci cine nu aduce jertfe în interesul adevăratului, suferă pierderi în privința binecuvântărilor. Pe când dimpotrivă, acela care se folosește de toate ocaziile ce se ivesc, spre a întrebuința toate mijloacele, inclusiv capacitate, timpul și banii în serviciul Domnului și, întrucât face acestea și în interesul altora, și el se hrănește împărțându-se cu atât mai multe binecuvântări. Avem motive a crede că Domnul răsplătește și reîntoarce jertfele acestora, și chiar de nu s’ar întâmpla așa, și dacă cineva s’ar ruina materialicește pentru mariniimoșia sa, trebuie să știm că pentru urmașii și învățăceii Domnului, lucrul principal este strângerea comorilor cerești și desvoltarea creației noi. Doar aceasta ne este menirea și scopul principal, ca urmând în școala lui Christos să ne facem asemenea Învățătorului, în strângerea cunoștințelor și a comorilor cerești.

Uns înainte de înmormântare.

Domnul spune că fapta Mariei a fost o pregătire pentru înmormântarea sa. Ne aducem aminte că, în ziua dintâi a săptămânei, dimineața, câteva femei evlavioase au plecat la mormântul Domnului spre a unge, — în conformitate cu obiceiurile de atunci, — corpul Domnului cu balsame scumpe — neînțelegând profetația Domnului că peste trei zile va învia. Motivul faptei lor este foarte nobil și frumos, totuși, fapta Mariei care l’a uns în timpul cât a trăit, este cu

mult mai prețioasă. Așa suntem și noi față de frați, prieteni și cunoscuții noștri. E frumos și necesar să-i ungem cu mireasma dulce a cuvintelor de îmbărbătare, de prietenie și de iubire, însă acum când ei trăiesc încă și au lipsă de aceste cuvinte de încurajare, înainte de a ajunge la sfârșitul pribegiei lor. Nu știm nici odată că fratele cel mai tare și mai apt tot așa ca și cel mai mic, are lipsă de a fi îmbărbătat, mângăiat și iubit, chiar și din parte celui mai slab. Și dacă cultivăm în inimile noastre astfel de sentimente de a unge pe alții cu balsamul scump al iubirei, beneficiem chiar noi înșine. Aceasta nu înseamnă însă nici de cum, ca de acum înainte să ne ungem cu cuvinte lingușitoare, nu! Căci între acestea și cuvintele de mângăiere și de iubire, este o mare deosebire. Și unde există o inimă plină de iubirea divină și de compătimire, aceasta asemenea vasului de alabastru umplut cu nard parfumat, trebuie să cuprindă în sine, acele sentimente spre a rupe sigilul la timpul potrivit, turnând conținutul asupra frățietății, asupra rudelor și asupra oamenilor cu cari venim în atingere. Să nu uităm de a ne folosi în totdeauna de privilegiul de a arunca zilnic flori și trandafiri în calea de pribegie a altora. Fiindcă nu știm când Domnul va îndrăma și pe alții de a ne împărăștia flori pe drumul nostru spinos, să ne însușim bine acest principiu: „Sufletul ce binecuvântă va fi binecuvântat, cine servește altora cu apă de băut, nu va pieri de sete; cine ajută altora, nu va suferi lipsă și cine mângăie pe alții nici el nu va rămânea nemângăiat”. Domnul se va îngriji cu siguranță, ca după ce am fost mari-

nimoși cu alții să fim și noi răsplătiți și binecuvântați.

„Din popor nimeni n'a fost în stare să mă urmeze”.

La sfârșitul misiunii sale, Domnul a văzut că compatrioții săi nu primesc vestea de bucurie și nici nu cred în El. Este evident, că la asta s'a gândit când a recunoscut dorința de trădare din inima lui Iuda. Tot atunci a observat și spiritul temerii și al fricei la ceilalți învățăcei, convingându-se că ei îl vor părăsi în momentele cele mai grele. Dacă învățăturile sale, iubirea sa nemărginită față de ei, a avut atât de puțin succes, că și apostolii s'au dovedit în anumite împrejurări atât de fricoși, atunci dela ceilalți nu putea să aștepte nici atât.

Ce mângăiere a putut găsi, când gândindu-se la aceste constatări triste, totuși s'a găsit un suflet nobil, devotat și iubitor care a rupt sigilul vasului de alabastru printr'un gest călduros de recunoștință, respect și iubire ungându-l pe Domnul cu acest balsam încă în timpul cât era în viață. În inima iubitoare a marelui nostru învățător, această faptă a găsit un ecou și iubirea, bucuria și mângăierea ce se găsea în inima sa nobilă, i-a fost spre întărirea lui în ceasurile cele mai grele și chinuitoare după această cină, care de sigur prețuia mai mult decât 300 de dinari. Putem deci crede că Maria va fi aproape de Domnul și în glorie, așa după cum dânsa a luat parte și la suferințele sale. Deși nu va sta pe unul dintre cele douăsprezece tronuri ale apostolilor, totuși credem că nu va rămânea mult în urma lor, pentru fapta sa admirabilă.

În opera unui scriitor necunoscut citim:

„Nu păstra închis și ascuns vasul de alabastru al iubirei și compătimirei până la moartea prietenilor tăi. Adă mireasma și parfumul dulce până ce trăiește; găsește-le cuvinte de mângăiere, de iubire și de îmbărbătare până ce pot auzi încă acestea, cauzându-le bucurie și fericire în inima lor. Toată lauda, binele și admirația ce vrei să le-o aduci după moarte, spune-le acum când sunt încă în viață. Florile ce vrei să le așezi pe sicriul lor, trimite-le acum spre a le împodobi domiciliul lor, împărăștiind parfumul plăcut în jurul lor, pe care acum îl pot încă mirosi.

Dacă prietenii mei vor să rețină nardul parfumat a iubirei și compătimirei spre a-l turna pe cadavrul meu după moartea mea, în acest caz îl rog ca mai bine să mă ungă acum cu conținutul vasului de alabastru ca să dobândesc prin aceasta mângăierea și îmbărbătarea în ceasurile cele mai grele a vieții mele. Prefer un catafalc simplu, neîmpodobit și o înmormântare fără nici o predecă sau altă ceremonie funebră, decât o viață lipsită de mireasma scumpă a iubirei și a compătimirei. Să învățăm deci, a unge pe amicii noștri în viața lor cu balsamul minunat al iubirei. Binele și iubirea reținută până la sicriu, nu mai poate vindeca inima rănită. Floarea așezată pe cosciug și mormânt nu mai umple cu parfumul ei plăcut calea spinoasă a vieții părăsită acum de cel mort pentru totdeauna”.

Egoismul în contrast cu mărinimoșia.

Subiectul nostru se încheie cu

descrierea faptului lui Iuda, care nu mult după ungerea lui Isus a plecat la arhiereu spre a trăda pe Domnul pentru 30 de arginți. Ce mare contrast între iubirea credincioasă și mărinimoșia devotatei Maria și între egoismul josnic și rușinos al lui Iuda! Cea dintâi nu știa cum să-și dovediască iubirea și recunoștința sa față de Domnul care a vindecat pe tatăl ei de lepră și înviase din mormânt pe fratele ei Lazar. Să ne gândim și noi cu ce dotorăm Domnului ale cărui cuvinte de viață ne umple inimile cu pace și bucurie. Prin cuvintele sale înviorătoare am fost chemați din păcate și din moarte la viață. Purtând cu toții lepra păcatului și din cauza sentinței la moarte, am fost și noi „copii mâniai”. Păcatele ne sunt acoperite prin sângele scump al Mântuitorului, de lepră ne-a vindecat și astfel că în ochii Domnului am devenit prin meritul său albi ca zăpada. Așezându-ne ca și Maria, la picioarele sale și ascultând învățăturile sale minunate, prin însușirea acestora și prin înoirea minții noastre, am devenit creaturi noi.

Care nu trebuie să simțim că nici o jertfă sau dar nu este de ajuns pentru exprimarea recunoștinței și mulțumirei noastre? Oare nu putem să aducem pentru Domnul și noi un vas de alabastru cu mireasmă parfumat? E drept că Domnul care este „Capul” și membrele „corpului său” au trecut dincolo de perdele în glorie, dar ultimele membre ale corpului său — „picioarele” sunt încă aici. Să ne grăbim deci să facem tot posibilul ca să le curățim de praful pământului și dacă e de lipsă chiar și cu lacrimile noastre să le ungem cu nard bine mirositor. Cu cât e mai scumpă dragostea și compătimirea

cu care ungem pe cel mai neînsemnat membru al corpului lui Christos, cu atât este mai plăcut acest sacrificiu în ochii Domnului. Orice faptă bună să o facem din iubirea adevărată și din dragostea noastră către Domnul și urmașii săi. Timpul trece, și nu peste mult cel din urmă membru al Corpului Său va fi dincolo de perdea, — ungerea va fi un lucru al trecutului, și dacă am uns și noi pe unul vom putea auzi imnul Regelui nostru: „A făcut ce a putut”! Să ne străduim deci cu toții ca prin credincioșia, devotamentul și dragostea nemărginită față de Domnul și poporul său, să ni se spună și nouă aceste cuvinte recunoscătoare a Domnului.

Pentru treizeci de arginți.

Egoismul este baza / fundamentul a faptelor rele săvârșite de natura umană decăzută. Dorința egoistă a determinat pe Eva să mănânce din fructul pomului oprit. Și putem afirma cu siguranță că principala cauză a tuturor păcatelor săvârșite în cursul celor șasezeci de secole a domniei păcatului, a fost egoismul. A fi cu toții pătrunși de spiritul minții sănătoase, înseamnă că pe de-o parte să nu fim prea risipitori, iar pe de altă parte să nu fim prea sgârșiciți. Nu ar fi totuși mai bine dacă ne greșim pe o parte sau pe alta să ne dovedim prea zeloși în mărinimose decât în sgârșenie? Foarte adevărat spune Apostolul: „Rădăcina tuturor răutăților este iubirea de argint” și în continuare spune: „în dorința căruia mulți se abat dela credință”. — 1 Timotei 6:10.

Pentru a ilustra această clasă, ne servește fapta lui Iuda care

pentru treizeci de arginți a vândut pe Domnul. Cu nimic nu mășorează mărșavia faptului său că Domnul și așa ar fi murit, și prin urmare el n'a făcut altceva decât că s'a folosit de ocazie spre a câștiga 30 de arginți; ori și cum ar fi, fapta lui n'are nici o scuză. Egoismul s'a dezvoltat în inima lui în așa măsură, încât a mers în mod fatal pe povârnișul păcatului înainte.

Iuda a plecat la „locul său de apartinență” — în moartea a doua — cu deplină cunoștință, că „ar fi fost mai bine să nu se fi născut”. Cine după cunoașterea adevărului adăpostește egoismul și pizma în inima sa, împiedecând ca aceasta să se umplă cu spiritul iubirii, acela va merge ca și nefericitul Iuda în moartea a doua. Comunitatea divină este orânduită numai acelorora care lasă să se desvolte în inimile lor iubire, compătimire, devotament și mărinimose. Să depărțăm deci din inimile noastre spiritul lui Iuda — egoismul, dolarul de argint, pisma și răutatea — și să ne umplem inimile cu spiritul umilinței, a devotamentului și a credincioșiei ca și Maria, care pe lângă jertfirea tuturor mijloacelor ce avea la dispoziție, a udat picioarele Domnului cu lacrimile ei și a mers așa de departe în umilința sa, încât s'a folosit de cea mai mare podoabă a femeii — de părul său, pentru a șterge picioarele iubitelui nostru Invățător. Să facem deci și noi, tot ce se poate pentru cei mai mici membrii ai Corpului Său, pentru ca în cele din urmă să putem auzi și noi cuvintele scumpului nostru căpitan „Bine slugă bună și credincioasă” și „întru cât ai făcut lucrul acesta la unii dintre acești frați mai mici ai mei, mie mi-ai făcut”. H. P.